

at udøve sit Erhverv saaledes, at han kan tjene til sin Families Ophold. Vi skulle ikke gøre, hvad vi kunne, for at ruinere ham.

Der er talt om Betjentenes Sandhed og Sandhedskærlighed. Jeg vil derom sige, at den er selvfølgelig af første Sort. Jeg vil gaa saa langt, at jeg vil sammenligne den f. Eks. med den Sandhedskærlighed, som findes mellem den lovgivende Forsamlings Medlemmer. (*Stengerik*: Det er ikke lidt). Nej, det er ikke lidt, det er virkelig meget. Men der er nogle Forskelligheder. Medens vi i denne høje Forsamling selvfølgelig altid følge Sandheden, ere vi ikke bange for at sige hinanden imod, og der gaar ikke en Dag — heller ikke denne Dag i Dag —, hvor ikke Rigsdagstidende har været fremme, og hvor det ikke lyder mere eller mindre direkte og utilsøret: Du taler ikke Sandhed; naar du sagde saadan den Gang og saadan nu, gør du dig skyldig i Usandhed. Det ere vi slet ikke bange for, men saadant noget har jeg meget sjældent set i Politikorpset. Der er det som Regel saadan, at naar f. Eks. Betjent Nr. 1685 har afgivet sin Forklaring, kan den anden, de to eller de tre andre ganske tiltræde den i alle dens Ord og Punkter. Det kan jo ikke i alle Tilfælde være begrundet i, at Betjente ikke som andre Mennesker se forskelligt paa en Ting, der maa være noget af Korpsaanden i det, en Korpsaand, som i det Tilfælde, hvor der skal forklares noget om en Betjent, kan komme til at virke meget skadeligt. Vi se, at Betjentene ere meget lydhøre og meget klartseende, naar det drejer sig om en Publikummer, men naar det er en Betjent, der bliver anklaget, have hans Kolleger meget sjældent set noget. Det er i og for sig beklageligt. Den højtærede Minister fremdrog et Eksempel, han nævnedes det med Harmen i Stemmen, som jeg ganske billiger, hvorledes en Betjent — jeg ser i Aftenbladene, at samme Betjent har faaet 30 Kr. i Bøde, fordi han har gjort sig skyldig i en anden Forseelse, slæbt en Mand hen paa Stationen, skønt han vilde betale for sig i Mindelighed — af Politidirektøren var bleven idømt en Bøde paa 40 Kr., fordi han havde pryglet en anholdt i Arresten. Ja, sagde den højtærede Justitsminister, det er jo meget sjældent, og Sagen er afgjort, han kunde ikke gøre mere ved det; men saa vidt jeg forstod Justitsministerens Tonefald, var det vistnok Ministerens Mening, at den Mand havde fortjent en meget værre Skæbne. Ja selvfølgelig. Det er gement, at 1 eller 2 store, stærke Betjente gaa ind i Detentionslokalet med en Mand og prygle ham i

Stykker. Men det er kun i sjældne Tilfælde, at en Betjent bliver mulkeret af den Grund, medens det er ganske overordentlig hyppigt, at en Publikummer klager over, at saadan og saadan er han bleven behandlet. Hvor kan det da være, at det næsten aldrig kan oplyses gennem de Betjente, som sidde i Lokalet lige op ad Detentionslokalet, at de næsten aldrig høre eller se noget? Saa vidt jeg forstod den højtærede Justitsminister, var det ogsaa i det omtalte Tilfælde en Publikummer, der var kommen til at se ind ad Døren, da Manden fik Pryglene, og høre, hvordan han gav sig. Jeg husker det ikke bestemt. (*En Stemme*: Jo, det var). Ja, det gætter jeg mig til uden at gøre Betjentene Uret, thi jeg har hørt saa mange af den Slags Ting før. Det har nok været en Publikummer, der har set paa det, og det kaldes rimeligvis blandt Betjentene en Uforsigtighed at lade uvedkommende sesaadant noget. Men det er galt, og paa det Punkt er der maaske mere Korpsaand end egentlig Sandhedskærlighed blandt Betjentene. At oplyse, hvad der er sket i et Opløb, anser jeg i 9 à 10 Tilfælde for fuldstændig ugørligt. Hvor ikke Folk ere tilsagte som Vidner, og det ikke er sagt til dem, at to eller tre i samme Øjeblik skulle have deres Opmærksomhed rettet paa samme Genstand, vil med psykologisk Nødvendighed den ene forklare en Nuance ved Siden af den anden og den tredje maaske ikke saa lidt forskelligt fra den første. Det kan ikke være anderledes. Men jeg maa sige, at hvad der i saadanne Tilfælde gælder for Publikum, der ser paa Stavene, gælder naturligvis lige saavel for Betjentene, som svinge med Stavene, og det gælder maaske i nok saa høj Grad for Betjentene, da Publikum har faaet deres Skrub, og Betjentene kun ville faa Skrub, naar de overbevises om, at de have brugt Stavene. Der kunde jo være en lille Interesse der, men gennemgaaende tror jeg paa, at en Betjents Sandhedskærlighed er ganske god; det vil sige, at den er af første Klasse.

Den højtærede Justitsminister nævnedes uden synderlig Forargelse et Tilfælde, hvor to Koner ude paa Strandvejen havde faaet en Bøde paa 40 Kr. hver, fordi de havde sagt Judas til en, lad os kalde ham midlertidig Vognstyrer, altsaa en Skruibrækker. Jeg ved ikke, om han var Skruibrækker, eller det var en, som gjorde frivillig Tjeneste, det er mig ogsaa lige meget. Men hvad kommer det vore Betjente ved? Det er lige som med Kagerne og Spegepølserne og alt det. Skulle vi have Betjente til at staa og passe paa, at Folk ikke sige Judas, og skulle vi dømme Folk, fordi de sige Judas